

דחל מעחלת על כל העולם

במדינה הבחירות

אות לבאות

מערכת הבחירות צריכה להתחיל רק כ־עוד ארבעה חודשים. הכוונה המוצהרת היא לקצר את מערכת הבחירות לשישה שבועות, ולמעט בניצול נושאים ד־מאגויים ריגשיים.

לכן הוחלט, בין היתר, שאסור להשתמש באותיות המסמלות את רשימותיהן ב־בחירות — אלא שישה שבועות לפי ני יומ־הבחירות עצמו.

נה נפרצה השבוע במצח נחושה. ההזדמנות: יום איחוד ירושלים.

חייל מזל הכותל. המפד"ל הטילה את חסותה על אירועי היום, באילו היא אשר שיחררה את העיר המזרחית ואיחדה את הבירה. היא פירסמה מודעות גדולות, בהן נראה חייל קרבי מול הכותל, ולצידו הסיסמה בונה ירושלים ה־י — נידחי יש־ראל יכנס. האות ב־י — שהיא אות הרשימה הדתית בבחירות — צוירה בהדגשה. מודעה אחרת נשאה בראשה סמל מיר־חד, שצויר לכבוד יום ירושלים. רואים בו את הכותל המערבי, ועליו בגדול ה־אות ב־י, כאילו באה סתם לסמל את הש־נה השייכה לשיחרור הכותל. כתג הבא כוודאי תפרסם המפד"ל מוד־עית בנוסח: ברוך שנתן תורה לעמו ישראל ב־רוך הוא.

משפט חבלן או פורץ?

„לתפוס את הערבים! אל־תפתחו חבלנים!“ השעה היתה קרוב ל־1 בצהריים, בסביבת התחנה המרכזית בתל־אביב. שלושה צעירים רצו בבהלה כשאחריהם המון של עשרות רודפים. כשהגיעו הבורחים לש־טח הבנייה של התחנה המרכזית החדשה, נכנסו לפעולה גם הפועלים העובדים ב־בנייה. שניים מהם קפצו מגגון שעליו עמדו, ותפסו בחוזקה בכחור שחרחר.

„אני לא ערבי! אני יהודי כמוכם! ראי־תי שאתם רודפים אחרי אל־פתח או הצ־טרפתי!“ צעק הבחור, והוציא מכיסו תעודת־זהות. ואומנם היתה זאת תעודה כש־רה למתריין. יצחק בן־עזרא היה רשום בה כיהודי לכל דבר. אך לפני שהספיקו הפועלים לשחרר את הערבי המדומה, הגיעה למקום הקבוצה העיקרית של הרודפים ואיתם האיש ש־עזר את המהומה — יהודה קנו. התברר אז שלרדיפה כל היה בעצם כל קשר ל־אל־פתח.

זכאי ויורד. שעה קלה לפני כן חזר יהודה קנו לביתו, ברחוב מגשה בן־ישראל בתל־אביב. הוא הופתע למראה שלושה גברים יוצאים מביתו, התאושש רק כש־השלושה פתחו בריצה ואיבדו בדרכס רדי־טרזניסטור וכמה מטבעות ל־ידיה.

„גנבים!“ צעק בעל הדירה ורץ אחרי ה־בורחים. לעורבים ושבבים נשמעו ה־„גנבים“ כ־„ערבים“ והרדיפה הפכה להיות המונית. כשהובא יצחק בן־עזרא למשטרה — לא כחשוד בחבלה וריגול אלא סתם — בגניבה ופריצה, הוא טען שלא היה לו קשר עם הפריצה ושהוא בעצמו רדף אח־רי הערבים, אלא שהיה רזין יותר מאשר רים. הוא חזר על טענותיו גם בבית־המש־פט המחוזי, לשם הגיע כנאשם בפריצה. סניגורו של בן־עזרא, עורך־דין צבי לידסקי, הצליח להוציא מיהודה קנו ולו־הרודפים האחרים, שהם אינם בטוחים כלל שהנאשם היה בין הבורחים — ולא בין הרודפים. השבוע זיכה השופט שמואל קוארט את הנאשם מחמת ספק. יצחק בן־עזרא מצידו הכריז שבימים הקרובים הוא עומד לעזוב את ישראל ולרדת לאנגליה. הנאשם שם חמים פחת והחיים שקטים יותר. אם שם רודפים אח־רי גנב, או בטוח שהוא גנב ולא חבלן.

עיסוק בשעות הלילה

מה לא עושה אשה אוהבת לקידום ה־קאריירה של אוהבה... פעם היו אמהות עובדות בסופג'ה כדי לשלוח את הבנים לבית־הספר. עכשיו זה נגמר. בין כה וכה יש חנוך־חובה חינוכ־ובין כה וכה חשובה רק התעודה האקדמי־אית עכשיו. ומכיוון שלא תמיד יש אמא כ־שמגיע זמן ללמוד באוניברסיטה, אז הנטל נופל על האשה. היא מוכנה לעבוד קשה כדי לאפשר לבעל ללמוד. אחת מהנשים האוהבות הללו מימנה את העיסוקים האקדמיים של בעלה בצורה נאה ביותר: היא הלכה להיות דוגמנית אופנה. ובשעה שבעלה עלה בדרגות האקדמיות, היא עלתה בסולם הדוגמנות, עד לצמרת. היא הקדישה את לילותיה למקצוע, צעי־דה על מסלולים והדגימה והדגימה. והבעל, שלמד בתנאים טובים בשעות ה־יום, השתעמם בשעות הלילה. מכיוון של־הפריע לאשתו לפרנס אותו לא רצה, חיפש עיסוק אחר באותן השעות. את העיסוק הזה היה לוקח איתו למסע־זות, לבילוויים ולהצגות. מכיוון שגם היה לו כסף כים, היה לוקח אותה לבוטקים האקסקלוסיביים. לרכוש לה שמלות. ולאזה־יצרן אופנה הוא הלך בשביל להגביש את העיסוק שלו — אם לא ליצרן שבשבילו עבדה דווקא אשתו הדוגמנית? היה סקאנדל וכמעט היתה פרידה. אבל השניים החליטו לבסוף שחבל על הקאריירה האקדמית. האשה המשיכה לעבוד על ה־מסלול והבעל חזר ללימודים. ולבדידות הלילית. עכשיו, אומרים, מצא עיסוק חדש.

כל התפקידים כבר תפוסים

מים, הוא אף פעם לא יגמור לחיות. את תפקיד הדיילת ממלאת אשתו. את **ברגה**, ואין שום תפקידים נוספים. וכש־הדיילת עצמה, אסתר שטיינברך, באה לאילת, למלון קאראונו, שם הם שוהים, כדי למלא אולי עוד פעם את התפקיד שמילאה בעבר. היא יצאה מהמלון תוך חצי שעה. אין מקום. כל התפקידים תפוסים. זה היה ביום החמישי. ביום השישי נע־ר

אומרים שלסופר יש חיי נצח, ויודעים מה שאומרים. ביחוד כדור שלנו, כשבערות כל המכשירים המודרניים אפשר להשתלט על הנצח הזה כל־כך בקלות. הנה **מארק הלאסקו**. לפני שנים הוא היה בארץ, ובאותו זמן הוא היה רחוק ו־צעיר, והיה לו רומן ארוך ומעניין עם דיילת ירושלמית בשם **אסתר שטיינברך**. אחר־כך הרומן נגמר. אז הוא התיישב והתחיל לעבור אותו עוד פעם — בצורת

הלאסקו, בוסן, אדווה ומוניה באילת

כה באילת פתיחת דיסקוסק אדווה שנקרא כך על־ידי **בוסן**, על שם אשתו, ולפתיחה הגיעו כל אנשי הצהת וגיבורי הסרט. מארק הלאסקו השתכר וקילל בקולי קר־לות את העולם המחורבן הזה שאנחנו חיים בו, ואשתו עלתה על שולחן ורקדה חיים לקול קללותיו. וזרדה **מאיר** וריצ'ארד **קורנבהויור** בעלה, וכל קציני האוניה היו דרומה, מחאו כסיים לפי הקצב.

ספר שנקרא כולם פנו לו עורף. ובינתיים הוא המשיך לעשות כל מיני דברים אחרים. הוא נשא לו לאשה את **מוניה זימן**, שחקנית התיאטרון השוויי־צית היספניה, כתב עוד כמה ספרים, ועכ־שיו הוא חזר ארצה כדי לעבור שוב את הרומן ההוא. הפעם בצורת סרט. לכן אפשר לעשות חשבון פשוט, שאם כל המאורע העובר עליו יעבור עליו כל־כך הרבה פע־

המעשה הנורא באשת המנהל

לאנשי נטורי־קראת בירושלים קרה אסון נורא. הם גילו למגינת־ליבם ותדהמת־נפשם שאשת מנהל בית־החולים שערי צדק, **חנה מאיר**, לא הולכת למיקוה.

כל האמונה שלהם באדם נשברה מזה. מול שנשארה להם האמונה באלוהים, והם החליטו מיד לפעול לשינוי המצב הזה. ביד חזקה ובורע נטויה, כי ידיים וזרועות לא חסרות להם.

קודם־כל הם פנו לאשה וביקשו ממנה להודות במעשה הנורא הזה, כדי שיוכלו לשפוט ולהעניש. האשה סירבה לדבר איתם, ואז הם עשו אסיפה מיוחדת של כל חכמי ונכבדי הקרחה, כדי לרון במצב ובתקנתה. חכם אחד אמר שצריך להדביק על האשה כרוזים ולהודיע שהיא אינה כשרה לשימוש, ואם לא על האשה, אז לפחות על כל הבתים של ירושלים. חכם אחר חשב חשב ואמר שלפי מה שנאמר בתורה ושנוי בברייתא ומשולש במשינה, צריך פשוט להחטיף לה מכות רצה. אבל העירו לו שהדבר הזה כבר נעשה. בקיצור, הדיונים היו סוערים, הרבה שעות ישבו על המדוכה, והתדיינו והתחכחו ובסוף הוחלט שהמעשה הטוב ביותר יהיה לשלוח שליח למיקוה של ארצות־הברית, שיברר אם אותה אשה, כשהיתה גרה שם, נהגה לטהר את עצמה או לא. הפיתרון הלהיב את החכמים. כסף לא חסר, יש מספיק תרומות, והשליח יצא מיד לשליחותו הקדושה. עד עכשיו הוא כבר היה כ־25 מיקואות, ועדיין לא מצא איש שראה אותה, ויעיד לטובתה. אבל אמריקה עוד גדולה, ויפה, ורחבה, ואולי בזמן הקרוב הוא יבא אליה גם את אשתו וילדיו, שיחפשו גם הם.

קדימה הקידמה

אנשים המתקדמים ביותר בעיר, בעיקר מבחינת הגיל (הוא מתקרב כבר לגיל השביעי) והמעשים (שהיום הוא כבר לא מסוגל לעשות). אותו **איש** אמנם הגיע כבר לסוף המדח צית השנייה של חייו, אבל הוא עדיין קורא לעצמו עטרישעוועים, ומי שמכיר אותו אר־מר שבקשר למילה נער עוד אפשר להת־ווכח, אבל בעינינו שעשועים הוא כבר הפי־סיק לשעשע מזה שנים.

בעולם שלנו, שכבר ראה הכל ושמע הכל, נהוג מזה הרבה שנים לקיים בכל מטרופולין הצגות שונות של פרברסיה מ־ינת, וההצגה הנפוצה ביותר היא הצגה של לסביות.

אז הקדימה הגיעה גם ארצה, אל ביתו של אחד מיקירי העיר תל־אביב, אחד ה־

בכל אופן לא זה העיקר, העיקר הוא שאותו יהודי הביא לביתו עקרת־בית בת שישים, ואותה עקרת־בית הביאה איתה ח־בה צעירה, ושתי הנשים הללו מבצעות ב־אותו בית הצגות־ראווה לאורחים, תמורת מאה לירות לערב. וזוהי רק התחלת הערב. המסמר מגיע רק אחר־כך. בדמות אשתו־לשעבר של בעל־מסעדה ידוע, וידידתה כהת־עטור, ואותו מסמר מבצע כל מיני דברים לעיני כל מיני אנשים, המשלמים 250 לירות ישראליות, כדי לדאות את זה. ואיפה הן מוצאות את האנשים הללו? בבדיקה. כל בוקר הן הולכות לבדיכת מלון אחיה, אוספות שם את המעוניינים, בעיקר תיירים, ובערב הן עורכות בפניהם את ההצגה.

כששייקה בן־פורת התכוון לנסוע לפסטיבל קאן, ומשם לחופשה לפאריז, החליטה אשתו עלמה בן־פורת להצי־טרף אליו. אבל הוא לא החליט את זה. הם אמנם החליטו לבטל את הגיור־שין שלהם, ולחזור איש אל רעותו, אבל לפני שהוא נסע הוא אמר לה: „רק כשתגמרי את כל העניינים שלך עם ה־ציור שלך, ואני אחיה בטוח בזה, נוכל לשוב לחיות כמו שחינו פעם.“ בנינים השאיר אותה בארץ כדי לח־נוג ולחזק ב־דבר.

תנאים